

26. Halál és feltámadás

A bűn

zsoldja a halál. De az egyedül halhatatlan Isten Őrője Őletet ad megváltottainak. Addig a napig a halál minden ember számára csak Őntudatlan Őllapot. Amikor Őletünk ura, Krisztus, megjelenik, a feltámadt igazak az Őlő igazakkal együtt megdicsőülnek Ős elragadtatnak, hogy Urukkal találkozzanak. A második feltámadás, a gonoszok feltámadása, ezer év múlva lesz. (Róm 6:23; 1Tim 6:15-16; Préd 9:5-6; Zsolt 146:3-4; Jn 11:11-14; Kol 3:4; 1Kor 15:51-54; 1Thesz 4:13-17; Jn 5:28-29; Jel 20:1-10)

A filiszteusok serege

táborba szállt Sunemnól, Ős felkészült Izrael megtámadására. Saul király, aki egyáltalán nem volt bizakodó hangulatban, Izrael seregét a Gilboa hegy közelében állította fel. A múltban Isten jelenlétének bizonyosságával Saul főlelem nélkül vezethette Izraelt az ellenséggel szembe. De Saul elfordult az Őrtól, Ős amikor a hiteg király megpróbált kapcsolatba kerülni Istennel, hogy megtudja a közelgő csata kimenetelét, Isten nem állt szándékba vele.

Az

ismeretlen holnapról való baljós slátó főlelem nagyon rőnehezedett Saulra. Ő, ha Sámuel vele lenne! De Sámuel meghalt, Ős nem adhatott tanácsot neki. Vagy igen?

Saul megtudta, hogy van

egy halottidőző, aki megmenekült a korábbi boszorkányoktól, Ős a magas király lealacsonyult, hogy e halottidőzőtől megtudja a másnapi csata kimenetelét. Ezt kőre: "Ézsámuel időzd fel nekem!" A másdium a szőnsz alatt "Ézistenfőlet" lőtt "Ézfeljőni a főldből", aki kőz lőte a szerencsőtlen királlyal, hogy Izrael nemcsak elveszti a háborút, de őt Ős fiait is megölük (lősd 1Sámuel 28).

A jővendő Ős valóra vőlt.

De valóban Sámuel lelke volt az, aki ezt megjővendőlte? Hogyan lehetett ennek az Istentől kőrhozatott halottidőzőnek hatalma Sámuel - Isten prőttőjőnak - lelke felett? Ős honnan jőtt Sámuel, miőrt "Éza földből" jőtt fel a lelke? Ha nem Sámuel lelke volt az, aki Saulhoz szőlt, akkor ki volt az? Nőzzők meg, mit tanőtt a Biblia a halottakról, a halottakkal való kapcsolatáról Ős a feltámadásról!

Ő

Halhatatlansőg Ős halál

A

halhatatlanság az az állapot vagy tulajdonság, amely nincs kitűve a halálnak. A Szent-írás fordítja a halhatatlanság szót a görög athanasia, azaz halál nélküli állapot "és aphtharsia, azaz romolhatatlanság" kifejezésből fordították. Hogyan vonatkozik ez a fogalom Istenre és az emberi lényekre?

Halhatatlanság. A Szent-írás kinyilatkoztatja, hogy az "örökkévaló" Isten halhatatlan (1Tim 1:17). Tény, hogy Ő "egyetlen halhatatlan" (1Tim 6:16). Ő nem teremtett lény, Ő "magában létezik; nincs kezdete, és nincs vége (lásd e könyv 2. fejezetét).

A Szent-írás

sehol sem értelmezi a halhatatlanságot olyan tulajdonságnak vagy állapotként, amely az embernek vagy "lelk"-nek, "szellem"-nek saját, vele született tulajdona. A "bírányire" "lélek"-nek vagy "szellem"-nek fordított kifejezések... "bírány mint 1600-szor fordulnak elő a Bibliában, de sohasem kapcsolódnak a "halhatatlan" vagy "halhatatlanság" szóhoz." (lásd a 7. fejezetet).[1]

Tehát

ellentétben Istennel, az ember halandó. A Szent-írás az ember "életét a pártával hasonlítja össze, amely "érzékeny ideig" él, azután pedig eltűnik" (Jak 4:14). "Testük, és olyanok, mint az ellebbenő szőlő, amely nem tér vissza." (Zsolt 78:39) Az ember "mint a virág, kinyílik és elhervad, és eltűnik, mint az árnyék, és nem állandó" (Jób 14:2).

Isten és az ember

alapvetően különböznek egymástól. Isten végtelen, az ember véges. Isten halhatatlan, az ember halandó. Isten "örökkévaló", az ember mortalitás.

Feltételes

halhatatlanság. A

teremtéskor "az Isten megalkotta az embert a föld porából, és orrába lehelte az élet leheletét. Így lett az ember élő lény" (1Móz 2:7 - 8. kat. ford.). A teremtés történetét kinyilatkoztatja, hogy az emberiség Istentől kapta az életet (v. ApCsel 17:25, 28; Kol 1:16-17). Ennek az alapvető ténynek a következtében a halhatatlanság nem az ember vele született tulajdonsága, hanem Isten ajándéka.

Amikor Isten megteremtette

adámot és Évát, szabad akaratot adott nekik - a döntésüké a bűnös cselekedet. Engedelmeskedhettek vagy megtagadhatták az engedelmisséget; megmaradnak Isten ereje által állandó engedelmisségtől függetlenül. Tehát az ajándékba kapott halhatatlanságuk feltételes volt.

Isten

gondosan Ács vilÁigosan meghatÁrozta, hogyan veszthetik el ezt az ajÁndÁkot - ha esznek Áza jÁ Ács gonosz tudÁjsÁnak fÁjjÁrÁl". Isten figyelmeztette Áket, hogy amikor ÁzejÁndel arrÁl, bizony, meghalsz" (1MÁz 2:17).[2]

A

halÁjl a bűn zsoldja. SÁjtÁjn cÁfolva Isten figyelmeztetÁsÁt - hogy az engedetlensÁg halÁjlhoz vezet - azt ÁllÁ-totta: ÁBizonny, nem haltok meg" (1MÁz 3:4). De ÁdÁim Ács Áova, miutÁjn ÁithÁjgta Isten parancsÁjt, megtapasztalta, hogy a bűn zsoldja valÁban halÁjl (RÁm 6:23). BűnÁk vonta maga utÁjn ezt az Á-tÁletet: ÁVisszatÁorsz a fÁldbe, mert abbÁl vÁtettÁl; mert por vagy te, Ács ismÁt porrÁj leszesz" (1MÁz 3:19). Ezek a szavak nem az Álet folyamatosÁjgÁjt jelzik, hanem a megszűnÁsÁt.

Ennek az Á-tÁletnek a

kimondÁisa utÁjn Isten elzÁrta a bűnÁs pÁrt az Álet fÁjjÁrtÁl, hogy ne ehessen arrÁl, nehogy ÁzÁrÁkkÁ Áljen" (1MÁz 3:22). Isten cselekedete nyilvánvalÁvÁj tette, hogy az engedelmessÁg feltÁtelÁvel Á-gÁrt halhatatlansÁjg elveszett a bűn miatt. Most halandÁkkÁj lettek, kitÁve a halÁjlnak. Ás mivel ÁdÁim nem ÁrÁkkÁ-thette tovÁbb azt, amije mÁj neki sem volt, Áza halÁjl minden emberre elhatott, mivelhogy mindenk vÁtkeztek" (RÁm 5:12).

Csak Isten

irgalma mentette meg ÁdÁimot Ács ÁvÁjt az azonnali halÁjltÁl. Isten Fia feljÁnlotta ÁletÁt, hogy Ák mÁg egy lehetősÁget kaphassanak - egy mÁsodik esÁlyt. Á volt Áz Isten BÁrÁnya, aki megÁletett e vilÁjg alapÁ-tÁisa Áta" (Jel 13:8).

Az emberisÁg

remÁnyisÁge. BÁj

az emberek halandÁnak szÁletnek, a Biblia arra bÁjtorÁ-t, hogy keressÁk a halhatatlansÁjgot (IÁsd pl. RÁm 2:7). JÁzus Krisztus ennek a halhatatlansÁjgnak a forrÁisa. ÁzAz Isten kegyelmi ajÁndÁka... ÁrÁk Álet a mi Urunk, Krisztus JÁzusban" (RÁm 6:23; vÁj. 1Jn5:11). ÁzeltÁrÁjte a halÁjlt, vilÁgossÁgra hozta pedig az Áletet Ács halhatatlansÁjgot" (2Tim 1:10). ÁMert amikor ÁdÁimban mindnyÁjjan meghalnak, azonkÁppen a Krisztusban is mindnyÁjjan megelevenÁttetnek." (1Kor 15:22) Krisztus maga mondta, hogy hangjÁra megnyÁlnak a sÁrok, Ács feltÁjmadnak a halottak (Jn 5:28-29).

Ha

Krisztus nem jÁtt volna el, az emberisÁg helyzete remÁnytelen lett volna, Ács mindazok, akik meghaltak, ÁrÁkre elpusztultak volna. De Krisztus Áldozata folytÁjn senkinek sem kell elpusztulnia. JÁnos ezt mondta: ÁMert Ágy szerette Isten e vilÁgot, hogy az Á egyszÁlÁtt FiÁjt adta, hogy valaki hiszen Á benne, el ne vesszen, hanem ÁrÁk Álete legyen" (Jn 3:16). TehÁjt a Krisztusba vetett hit nemcsak a bűn bÁntetÁsÁt tÁrli el, hanem megajÁndÁkozta a hÁ-vöket a felbecsÁlhetetlen halhatatlansÁjggal.

Krisztus ÁzvilÁgossÁgra

hozta... a halhatatlanságot az evangélium által" (2Tim 1:10). Pál arra biztosított bennünket, hogy a Szentlélek által: "az evangéliumot a Krisztus Jézusban való hit által" (2Tim 3:15). Akik nem fogadják el az evangéliumot, nem kapnak halhatatlanságot.

Részletesen

a halhatatlanságban. Egyre le Pál azt a pillanatot, amikor az evangélikusok megkapják a halhatatlanság ajándékát: "az evangéliumot, titkot mondom nektek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltunk, nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltunk. Mert szákság, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot ártson magára, és a halandó test halhatatlanságot ártson magára. Amikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba ártson, és a halandó test romolhatatlanságba ártson, akkor beteljesül az ígéret, amely meg van ígérve: Elneveltem a halál diadalra" (1Kor 15: 51-54).

Ebből nagyon világosan

kitűnik, hogy Isten nem a halál pillanatában ad az evangélikusoknak az életet a hűvőnek, hanem a feltámadáskor, amikor "az utolsó trombita" szól. Akkor "az evangélikusok romolhatatlanságba ártson". Noha Jézus világossá teszi, hogy megkapjuk az evangélikusok élet ajándékát, amikor elfogadjuk Jézus Krisztust személyes Megváltásunknak (1Jn 5:11-13), de ez az ajándék ténylegesen akkor valóban meg, amikor Krisztus visszajár. Csak akkor fogunk halandó testünk halhatatlanná, romlandó testünk romolhatatlanná változni.

Á

A halál természet

Ha halál

az élet megszűnése, mit mond a Biblia, milyen állapotba kerül az ember, ha meghal? Miért fontos, hogy a keresztyének megértsék ezt a bibliai tanítást?

A halál alvás. A halál nem teljes megsemmisítés, hanem csak átmeneti állapottal, máig az ember a feltámadásra vár. A Biblia ismételt alvásnak nevezi ezt a közbeeső állapotot.

Az

"testamentum azt mondja Dávidról, Salamonról, valamint Izrael és Jéda tőbbi királyának haláláról, hogy "ézelaludtak atyjikkal" (1Kir 2:10; 11:43; 14:20, 31; 15:8; 2Kor 21:1; 26:23 stb.). Jézus alvásnak nevezte a halált (Jézus 14:10-12), mint Dávid (Zsolt 13:4), Jeremiás (Jer 51:39, 57) és Dániel is (Dán 12:2).

Az Újtestamentum ugyanezt

a hasonlatot használja. Jairus halott leánya állapotának minőségétől Krisztus

mondta: "Ézsaiás rva megyek fiamhoz a Sírba [seol-ba]" (1Máz 37:35). Amikor a föld megnyitotta "Ézsaiás szíjait", hogy elnyelje a gonosz királyt és társait, "Ézelevenen szíllnak alá a pokolba [seol-ba]" (4Máz 16:30).

A seol magába zárja az

egész embert, amikor az meghal. Amikor Krisztus meghalt, szállt a Sírba (a hads-be), de a feltámadáskor lelke elhagyta a Sír-t (a hadst, ApCsel 2:27, 31 vagy seolt, Zsolt 16:10). Amikor David megkérte az Istennek, bizonyított tett arra, hogy kimentette lelkét "Ézsaiás rva [seol-ba] szíllak kizárva" (Zsolt 30:4).

A Sír-r nem

az "intudatuknál levő emberek helye." [6] Minthogy a halál tulajdonképpen alvás, a halottak "intudatlan" állapotban vannak a Sírban a feltámadásig, amikor a Sír-r (hads) kiadja halottait (Jel 20:13).

A lélek visszatér

Istenhez. Bár

a test visszatér a porba., a lélek Istenhez tér vissza. Salamon azt mondta, hogy a halálban "Ézsaiás por földé lenne, mint azelőtt volt; a lélek pedig megtérne Istenhez, aki adta volt azt" (Préd 12:9). (Az "j katolikus fordításban a 7. vers "gy szí: "Ézsaiás por visszatér a földbe, ahonnan jött, az "ltető lehelet meg az Istenhez, aki adta". Ez áll az igazak és a gonoszok esetében egyaránt.

Sokak

elgondolása szerint ez a szöveg azt bizonyítja, hogy az ember lényegi része továbbra is a halál után. De a Bibliában sem a hűber, sem a "r" [ruach], illetve (pneuma) kifejezés nem jelent a testől független tudatos létre képes, "rtelmes" nyelvet. Ezek a szavak inkább a "leheletre" utalnak - az egy "ltető" "hez" "k" "zhetetlen" "letszakra, az "let alapelemre, amely megeleveníti az állatot és az embert (lásd e "nyv 7. fejezet).

Salamon rta: "Az emberek

fiainak sorsa és az állatok sorsa egy és ugyanaz a sors. Amint ezek meghalnak, meghalnak azok is. Mindben egyforma az "ltető lehelet (ruach), és nincs az embernek "bbje, mint az állatnak... Mindkettő ugyanarra a helyre jut. Mindkettő porbá lett, és minden visszatér a porba. "s ki tudja, vajon az ember fiainak "ltető lehelete [ruach] "felé szíll-e, és vajon az állatok "ltető lehelete [ruach] lefelé, a földbe szíll-e?" (Préd 3:19-21 - "j kat. ford.). Tehát Salamon szerint a halálban nincs "k" "nbs" az ember és az állat lelke "ztt.

Salamon

kijelentése - hogy a lélek (ruach) visszatér Istenhez, aki adta - jelzi, hogy az, ami visszatér Istenhez, egyszerűen az "let alapeleme, amelyet Ő adott. Semmi utalás nincs arra, hogy a lélek vagy lehelet a testől független tudatos "ny. Ez a ruach egyenlő az "let leheletével", amelyet Isten lehelt az első

megvisszataljanak bűnünkben?

Ezekre az írók írták

Sőt az angyalok (Jel 12:4, 9) kapcsolatba lépnek emberekkel, hogy elfogadják velük családjukat. Spiritizta szövegeken keresztül azáltal megszégyesítettek elhunyt rokonokat és barátokat, színtelen vigaszt és bizonyosságot hozva az élőeknek. Időnként megírták nekik bekövetkező eseményeket, és beteljesedések hitelt ad a szavaiknak, s így az általuk hirdett szövegek eretnekek a hitetlenek számára, és azáltaluk mondandó a Bibliának és Isten tervének. Sőt, miután elmozdította a gonosz ellen valódi korlátokat, akadályt nélkül fordíthatja el az embereket Istentől, a biztos pusztulás útjára terelve őket.

2.

„Vissza a spiritizmusra. Nem szükséges, hogy a spiritizmus bárkit is meggyőzzön. A Biblia világosan felfedi, hogy a világi családok. Amint láttuk, a Biblia elmondja, hogy a halottak nem tudnak semmit; hogy ártatlanul fekszenek a sírban.

A Biblia nyomatékosan

megtiltja a halottakkal vagy a szellemvilággal való kapcsolat minden kérését. Azok, akik azt állítják, hogy kapcsolatuk van a halottakkal, mint ahogy azt a spiritizta médiumok mondják ma, valójában a „halottidőzőkkel” érintkeznek, akik „szellemi lelkek” (3Máz 19:31; v. 5Máz 18:10-11). Az ő ezt a tevékenységet utálatosságnak nevezi, és azoknak, akik ezt gyakorolják, halállal kellett lakolniuk (3Máz 19:31; 20:27; v. 5Máz 18:10-11).

Íme az írás

jellemezte a spiritizmus balgasságát: „Ha ezt mondják tinóktek: Tudokozatok a halottidőzőktől és a jövendőmondóktól, akik sipognak és suttognak, hájt nem Istentől tudokozdik a nép? Az élőket a halottaktól kell tudokozni? A tanításra és a bizonyosságtalra hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, akiknek nincs hajnaluk” (Ísaia 8:19-20). Csak a Biblia tanításai valódiak meg a keresztényt e kárhozó ellenállhatatlan családok ellen.

3. A spiritizmus megnyilvánulásai. A Biblia egy sor spiritizta

tevékenységről tesz említést - kezdve a fáraó jövendőmondóit, a ninivei és babiloni varázslókat, csillagjósokat és bűbájosokat az izraeli varázslók és médiumok -, és mindet elítéli. Példa erre az endori halottidőző által tartott szöveg, a Saul rászórt vágott szellemidőzős, amivel ezt a fejezetet kezdte.

A

Szentírás ezt mondja: „Megkérdezte Saul az Urat, de az ő nem felelt neki sem ájlomlás, sem az Urim, sem a próféták által” (1Sám 28:6). Istennek tehát semmi kérése nem volt ahhoz, ami Endorban történt. Sault becsapta egy démon, aki megszégyesítette a halott Sámuel. A király nem az igazi Sámuelt látta. A halottidőző egy idős ember alakját látta, máig Saul csak „megismerte” vagy

kikénevetkezett, hogy az csak Sámuel lehet (14. vers).

Ha elhisszük azt, hogy az a jelenség valóban Sámuel volt, azt is el kell hinnünk, hogy boszorkányok, varázslók, szellemidézők, bűvészek, spiritisták vagy halottidézők elő tudják hívni a halott igazakat, bárholva mentek is halálukkor; és azt is el kell fogadnunk, hogy az istenfő Sámuel állatodos állapotban volt a földben, mert az idős ember "Éza földből" jött fel (13. vers).

Ez a szejnsz nem remény adott Saulnak, hanem kétségbe ejtette. Másnap állnyilkosságot kénevetett el (1Sám 31:4). De az áll-tálagos Sámuel megkénévendéte, hogy azon a napon Saul és fiai vele lesznek (1Sám 28:19). Ha igazat mondott volna, arra kellene kénevetkeztenünk, hogy a halál utján az engedetlen Saul és az igaz Sámuel egy helyre került. De inkább arra a kénevetkeztesre kell jutnunk, hogy egy gonosz angyal hozta létre e szejnszon történetet megvesztő eseményeket.

4. Az utolsó család.

A máltban a spiritizmus megnyilatkozásai az okkultizmus világára szorétkoztak, de éjabbban a spiritizmus "keresztény" megjelenési formát állt, hogy megvesse a keresztény világot. Azt áll-tva, hogy elfogadta Krisztust és a Bibliát, a spiritizmus a h-vök rendk-vál veszélyes ellenséggé vált. Kérmfontan és megvesztően dolgozik. A spiritisták Éza Bibliát a meg nem állult sz-v tetsése szerint magyarzzák, hogy komoly és láfontossággó igazáigát hatállstalan-tsák. Azt hirdetik, hogy Isten legfontosabb tulajdonsága a szeretet, de azt gyenge érelgösséggé alacsony-tják, és nemigen tesznek kállállnbséget a já és a rossz kéztállt. Azt nem veszik figyelembe, hogy Isten igazságos; hogy kállrkoztatja a bűnt, és azt sem, hogy szent állrvéne mit kénevetel. Az embereket arra tan-tják, hogy a T-zparancsolatot holt áll-rállsnak tarták. A spiritizmus tetsétes, megbabonállz mesái foglyul ejtik az érzéseket, és az embereket arra állstállnzik, hogy ne fogadják el a Bibliát hitállk alapjaként."[8]

Ezáltal

bizonytalanná lesz, hogy mi a já, és mi a rossz, és bállrki vagy bármilyen helyzet vagy kultúra az "igazság" zsinármátvállhat. Minden ember istenné vállhat, teljes-tve álltállnnak azt az áll-géretet, hogy "Ézolyanok lesztek, mint az Isten" (1Máz 3:5).

Előttnk áll Éza

megprállálltálls ideje", Éz amely az égés világra eljő, hogy megprállállja a föld lakosait" (Jel 3:10). Sálltálln nemsokára nagy jeleket és csodákat fog álltrehozni; mág egy utolsó erőfeszést tesz a világ megvesztésére. E mesteri csalársá szállva állnos ezt mondta: "Éz álltam... három tisztálltalan lelket... bállkállkhoz hasonlállkat... állrdállgi lelkek azok, akik jeleket tesznek; akik elmennek a földnek és az égés világnak királllyaihoz, hogy egybegyűjtsállk azokat a mindenhatáll Isten ama nagy napállnak viadalára" (Jel 16:13-14; áll. 13:13-14).

Csak azok menekülhetnek meg, akiket Isten hatalma megtart, mivel megerősítették értelmüket a Szent-rájs igazságával, és csak azt fogadták el egyedüli tekintélyként. Mindenki májs, aki nem részesül ebben a védelemben, áldozatul esik annak a csalájsnak.

Az első és második halál. A

második halál a meg nem tört bűnségek végső büntetése, akiknek a neve nincs beírva az élet könyvébe, ami az ezer esztendő végén kerül be (lásd a 26. fejezetet). Ebből a halálból nincs feltámadás. Sőt, a gonoszok elpusztításával együtt a bűn is megsemmisül, és halál sem lesz többé (1Kor 15:26; Jel 20:14; 21: 8). Krisztus megígérte, hogy ázaki győz, annak nem árt a második halál" (Jel 2:11).

A második

halál szent-rájsi meghatározása alapján hihetjük, hogy az első halál az, ami ádám bűne következtében mindenkit elár - kivéve azokat, akik elragadtatnak. Az első halál áza bűn elkorcsos-tás hatásaként természetesen sítja az emberiséget." [9]

Á

A feltámadás

A

feltámadás ázaz élet és személység teljességének helyreállítása a halál után". [10] Mivel az emberiség a halálnak, feltámadásra van szükség, hogy a sár után újra álhessen. Az Á- és Ás Ástestamentumon ájt Isten hárnáikei kifejezték, hogy hisznek a feltámadásban (Já^{3b} 14:13-15; 19:25-29; Zsolt 49:16; 73:24; Ása 26:19; 1Kor 15).

A feltámadás bizonyossága

reményt ad arra, hogy töl a jelenlegi világon, amelyben mindenkinek halál a sorsa, boldogabb javó vár ráink.

Krisztus

feltámadása. A

halott igazak halhatatlan életre való feltámadása szoros kapcsolatban van Krisztus feltámadásával, mivel a feltámadt Krisztus az, aki végül feltámasztja a halottakat (Jn 5:28-29).

1. Fontossága. Mi történt volna, ha Krisztus nem

támadt volna fel? Pál ásszefoglalja a következményeket: a) Nem volna értelme az evangélium hirdetésének: ázHa... a Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk" (1Kor 15:14). b) Nem volna bocsáinat a bűnsékre: ázHa... Krisztus fel

nem tért meg... [akkor] még bűneitekben vagytok" (17. vers). c) Nem lenne Őrtelme Jézusban hinni: "Ha... Krisztus fel nem tért meg, hiába valaki a ti hitetek" (17. vers). d) Nem lenne egyetemes feltétele: "Ha az Őrt Krisztus hirdetik, hogy a halottak közül feltétele, mimond mondják nem melyek tiktettek, hogy nincsen halottak feltétele?" (12. vers). e) Nem reménykedhetünk a sáron teli Őletben: "Ha... Krisztus fel nem tért meg... akik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek" (17-18. vers).[11]

2.

Testileg való feltétele. Az a Krisztus, aki előjött a sárba, ugyanaz a Jézus volt, aki itt a földön testben Őlt. Most megdicsőítette teste volt, de az is valósgos test volt. Olyan valósgos volt, hogy senki sem vett Őszre semmi kárlátnbságet (Lk 24: 13-27; Jn 20:14-18).

Jézus tiltakozott az

ellen, hogy valamilyen lélek vagy szellem volna. Ezt mondta tanítványainak: "Lássátok meg az Őn kezeimet Ős lábaimat... tapogassatok meg engem, Ős lássatok; mert a léleknek nincs hása Ős csontja, amint látjátok, hogy nekem van!" (Lk 24:39). Testi feltétele valósgosnak bizonyításra evett is előttük (43. vers).

3.

Hatása.

feltétele erővel tette be Krisztus tanítványait. A gyenge Ős rémít emberek csoportját bitor apostolokká formálta, akik Urukort birtmit kápesek megtenni (Fil 3:10-11; ApCsel 4:33). Ennek eredményeként vállalt missziómunkájuk megrázta a római birodalmat, Ős felforgatta a világot (ApCsel 17:6).

É Krisztus feltételeinek

bizonyosga adott cŐlt Ős erőt az evangélium pródikájának (v. Fil 3:10-11). Páter Őgy beszŐlt é Jézus Krisztusnak a halálba való feltétele, mint ami Ő Ől reményáget Őbreszt a hávökben (1Pt 1:3). Az apostolok az Ő feltételeinek bizonyításra rendelt embereknek tekintettük magukat (ApCsel 1:22), Ős a Krisztus feltétele szálát tanítást az "testamentum messiási próciára alapozták (ApCsel 2:31). "Az Őr Jézus feltételeinek szemŐly szerinti tanítást tudtak nagy erővel' bizonyást tenni (ApCsel 4: 33). Az apostolok felkeltettük a zsidó vezetők ellenállást, amikor hirdettük é Jézusban a halálba való feltétele (2. vers). Pál, amikor a Szanhedrin elŐztük, megmondta, hogy "a halottak reményáge miatt' van víd alatt (ApCsel 23:6; v. Fil 24:21). A rómaiaknak Pál azt rta, hogy Jézus Krisztus é megbizonyított hatalmasan Isten Fiának... a halálba való feltétele Által' (Róm 1:4). A keresztény a keresztággal tesz bizonyást - magyarázta az apostol - a Krisztus feltételeiben való hitŐröl (Róm 6:4-5)."[12]

A

kátt feltétele. Krisztus

azt tanította, hogy kátt egyetemes feltétele lesz: "Ézaz Őlet feltétele" az igazakŐ, Ős éza kárhozat feltétele" a gonoszokŐ (Jn 5:28-29; ApCsel 24:15).

1. Feltámadás az

Életre. Azok,

akik az első feltámadáskor támadnak fel, boldogok és szentek (Jel 20:6). Ők nem fognak az ezer esztendő végén a tűznek tájban meghalni (14. vers). Az Életre és halhatatlanságra tártánő feltámadás (Jn 5:29; 1Kor 15:52-53) a második adventkor valósul meg (1Kor 15:22-23; 1Thessz 4:15-18). Azok, akik ebben részesülnek, tább nem halhatnak meg (Lk 20:36), hanem tártkre egytt lesznek Krisztussal.

Milyen

lesz a feltámadt test? Krisztushoz hasonlóan a feltámadt szenteknek valóságos testük lesz. És ahogy Krisztus megdicsőült lánykát támadt fel, ez tártánik majd az igazakkal is. Pál azt mondta, hogy Krisztus ázélváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez" (Fil 3:21). A meg nem dicsőült testet ázörzaki testnek", a megdicsőült testet ázlelki testnek" nevezi. Az előbbi halandó és romlandó, az utóbbi halhatatlan és romolhatatlan. A halandóbbá változás egy pillanat alatt tártánik a feltámadáskor (lásd 1Kor 15:42-54).

2. Feltámadás a

kárhozatra. A

gonoszok a második egyetemes feltámadáskor támadnak fel, ami az ezer esztendő végén lesz (lásd e kárv 26. fejezetét). Ezt a vég-tálet és kárhozat kárveti (Jn 5:29). Ekkor támadnak fel azok, akiknek a neve nincs az élet kárvben, és ázvetetnek a tűznek tájba". ázEz a második halál" (Jel 20:15, 14).

Elkerülhetők

volna ezt a tragikus vég. A Szent-rás fálreörthetetlenül elmondja a menekülős Isten általa kánált átjt: ázTörjete meg, és forduljatok el minden vétkektől, hogy romlásotokra ne legyen gonoszságotok. Vessétek el magatokat minden vétkeket, amelyekkel vétkezettek, és szerezzetek magatoknak új szövet és új lelket! Miért halnátok meg?... Mert nem gyányárdm a meghalás halálban, ezt mondja az Őr Isten. Törjete meg azört, és ázjete!" (Ez 18:30-32).

Krisztus azt gári, hogy

ázaki gyöz, annak nem árt a második halál" (Jel 2:11). Azoknak, akik elfogadják Jzust és az általa kánált ádvássget, leáhatatlan tártmben lesz részükk, amikor visszajávn. Uruk és Megváltásuk társaságában sohasem máiá boldogságban fogják tártteni az tártkávaláságot.

Á

Lábjegyzet

Á

1.

Â

â€žImmortality", SDA Encyclopedia, jav. kiad., 621. oldal.

2.

Â

A szájzadok folyamán szájmos vallás - evangélikus, református, anglikán, baptista, kongregacionista, presbiterianus, metodista stb.) - kivételül keresztny egyéniségi magyarizáltak a feltételes halhatatlanság bibliai tanítását. A legkivételülbbak közül voltak a következők: a XVI. században - dr. Martin Luther, William Tyndale, John Frith, George Wishart; a XVII. században - Robert Overton, Samuel Richardson, John Milton, George Wither, John Jackson, John Canne, John Tillotson Őrsek, dr. Isaac Barrow; a XVIII. században - dr. William Coward, Henry Layton, Joseph N. Scott orvos, dr. Joseph Priestly, Peter Pecard, Francis Blackburn esperes, William Warburton pásztor, Samuel Bourn, dr. William Whiston, dr. John Tot-tie, Henry Dodwell professzor; a XIX. században - Timothy Kendrick pásztor, dr. William Thomson, dr. Edward White, dr. John Thomas, H. H. Dobney, Richard Whately Őrsek, Henry Alford dŐkán, James Pan-ton Ham, Charles F. Hudson, dr. Robert W. Dale, Frederick W. Farrar dŐkán, Herman Olshausen, Canon Henry Constable, William Gladstone, Joseph Parker, John J. S. Perowne pásztor, Sir George G. Stokes, dr. W. A. Brown, dr. J. Agar Beet. dr. R. F. Weymouth. dr. Lyman Abbott, dr. Edward Beecher, dr. Emmanuel Petavel-Olliff, dr. Franz Delitzsch, Charles J. Ellicot pásztor, dr. George Dana Boardman, J. H. Pettingell; a XX. században Canon William, H. M. Hay Aitken, Eric Lewis, dr. William Temple, dr. Gerardus van der Leeuw, dr. Aubrey R. Vine, dr. Martin J. Heinecken, David R. Davis, dr. Basil F. C. Atkinson, dr. Emil Brunner, dr. Reinhold Niebuhr, dr. T. A. Kantonen, dr. D. R. G. Owen. Lásd Question on Doctrine, 571-609. oldal; Froom, The Conditionalist Faith of Our Fathers (Washington, D. C.; Review and

Herald, 1965, 1966), 1. kötet 2. kötet

3.

Â

Life and Death", SDA Bible Dictionary, jav. kiad.,
277-278. oldal

4.

Â

R. L. Harris, "The Meaning of the Word Sheol as Shown by
Parallels in Poetic Text," Journal of the Evangelical Theological Society;
1961. december, 129-135. oldal; Life and Death SDA Bible Commentary,
jav. kiad., 3/999. oldal

5.

Á

Lásd még például SDA Bible Commentary, jav. kiad.,
3/387. oldal

6.

Á

Egyetlen kivétel, amikor a seol jelképesen (lásd Ez
32:21) vagy a hadsereg egy példázatban szerepel (Lk 16:23). A seol több
mint hatvanszor fordul elő az Ótestamentumban, de sehol sem utal a halál
utáni bűntetés helyére. Ez az elképzelés később kapcsolódott a gyehennához
(Mk 9:43-48), és nem a hadsereghoz. Csak egy kivétel van (Lk 16:23). Lásd
még SDA Bible Commentary, jav. kiad., 3/999. oldal

7.

Á

A következő szakaszokat problematikusnak gondolták a halál
természetéről szóló bibliai tanítás szempontjából. De az alaposabb vizsgálata
azt mutatja, hogy teljes összhangban vannak a Szentírás ténylegesével.

a) Rájhel halájlá. Rájhel halájláir³ a Szent-rájis azt mondja, hogy "Ézlele kimáone" (1M³z 35:18). Ez a kifejezés egyszerűen azt jelzi, hogy utolsó tudatos pillanataiban és utolsó lélegzetével fiának nevet adott. Más fordítások a-gy adják vissza: "Amikor már-már elszállt belőle a lélek, mert haldoklott..." (A^oj prot. ford.); "Amikor létele megszűnőben volt - meg kellett ugyanis halnia..." (A^oj kat. ford.)

b) Illés a halott fió. Amikor Illés imádkozott, hogy a sareptai vízgy fiának lelke térjen vissza, Isten a fió felledésével váglyasztott az imájára (1Kir 17:21-22). Ez volt a test és az életerő egyesülésenek eredménye. Egymást³ elkülönítve egyiknek sem volt létele, sem tudata.

c) Mázses megjelenése a hegyen. Mázses megjelenése a megdicsőülése hegyén nem bizonyították arra, hogy léteznek tudattal bárá³ lelkek, vagy hogy az ártatlan igaz halott a mennyben van. Ráviddel a megdicsőülése hegyi esemény előtt Jézus megmondta tanítványainak, hogy kizárólag egyesek nem halnak meg addig, míg meg nem látják az ember Fiát eljenni országában. Péternek, Jakabnak és Jánosnak beteljesedett ez az árgéret (Mt 16:28; 17:3).

Krisztus a hegyen "ézmakettben" megmutatta Isten dicső országát. Krisztus, a dicsőség Királya, ott volt Mázessel és Illéssel. Ők képviselték a mennyek országának kőfőle polgárát. Mázses a halott igazakat képviselte, akik a második adventkor feltámadnak a sárba³, Illés pedig az élő igazakat, akik elragadtatnak a Mennybe, anélkül, hogy meghaltak volna (2Kir 2:11).

Jó dás bizonyítja, hogy Mázses kizárólag feltámadásban részesült. Mázses feltámadása és eltemetése után (5M³z 34:5-6) vita támad Mihály és az árdág kizárólag Mázses testét (Jód 9). Mázsesnek a hegyen való megjelenéséből kizárólag elvezethető, hogy az árdág elvesztette a csatát, és Mázses feltámadt sárba³. Ő volt az első, akiről Krisztus feltámasztás hatalmának bizonyították a név szerint tudunk. Ez az esemény nem szolgál bizonyítottan a lélek halhatatlanságának tana mellett. Inkább a test feltámadásának tanát támasztja alá.

d) A gazdag és Lázár példázata. Annak a történetnek a felhasználásával, amelyet Krisztus a gazdag emberről és Lázárról³ mondott, azt tanítják, hogy a halottak tudatos állapotban vannak (Lk 16:19-31). Sajnos azok, akik ezt a-gy magyarázzák, nem veszik tudomásul, hogy ez példázat, aminek nem lehet minden részletét sz³ szerint venni. A példázatban a halottak testük részesével - mint szemükkel, nyelvükkel és ujjakkal - egyértelműen meg jutalmukat, illetve bántókat; az igazak a brahám kebelén lesznek, és a menny és a pokol hallgatáig van egymást³; mindkét osztály halálakor kapja meg jutalmát, illetve bántókat - ellentétben Krisztus tanításával, amely szerint ez a második adventkor történetik meg (Mt 25:311; Jel 22:12).

De ez a tőrőrtőnet pőldőzet - Krisztus kedvelt tanő-tőisi mődszere. Minden pőldőzet cőlja bizonyos lecke megtanő-tőisa, ős amit Jőzus itt meg akart tanő-tani, annak nem volt semmi kőze a halottak őllapotőhoz. Ennek a pőldőzetnek az a tanulsőga, hogy fontos az Isten Igője szerint valő őlet. Jőzus megmutatta, hogy a gazdag ember belefeledkezett az anyagi dolgokba, ős nem tőrőrdőtt az őnsőget szenvedőkkel. ő-rőnk sorsunk a jelen őletben dől el, ős nincs mőisodik prőbaidő. A Szentő-rő is a megtőrőshez ős ődvőssőghez vezető kalauz, ős ha nem figyelőnk Isten Igőjőnek intőseire, nincs mőis, ami őrinthető lelkőnk. Krisztus ezekkel a szavakkal fejezte be a pőldőzetet: őőHa Mőzesre ős a prőfőtkra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak kőző feltőmad" (Lk 16:31).

Krisztus csupőjn felhasználőlt egyes fogalmakat egy jő ismert zsidő tőrőrtőnetből, amelyben a halottak tőrsalognak egymőssal. (Az őbrahmő kebele ős a hadő nagyon hasonlő fogalom volt a zsidő hagyomőnyban. Lősd őőDiscourse to the Greeks Concerning Hades", Josephus' Complete Works, William Whiston fordő-tőisőban [Grand Rapids; Kregel, 1960], 637. oldal). Talőlunk a Bibliőban olyan pőldőzetet, amelyben a fők beszőlgetnek (Bő-r 9:7-15; vő. 2Kir 14:9). Senki sem prőbőlnő ezzel a pőldőzettel bizonyő-tani, hogy a fők tudnak beszőlni. Tehőit ne őrtelmezzők Krisztus pőldőzetőt őgy, hogy ellentmondjon annak a sokszorosan bizonyő-tott szentő-rősi igazsőgnak ős Krisztus szemőlyes tanő-tőisőnak, amely szerint a halő alvőis.

e) Krisztus ő-gőrete a latornak. Krisztus a kereszten ezt ő-gőrete a latornak: őőBizony mondom nőked: ma velem leszel a Paradicsomban" (Lk 23:43). A Paradicsom nyilvánvalőan azonos a mennnyel (2Kor 12:4; Jel 2:7). Ahogy a fordő-tőisban megjelenő szőveg mondja, Krisztus a Mennybe megy azon a pőnteken, hogy Istennő legyen, ős ezek szerint a lator is. De a feltőmadő is hajnalőjn Krisztus maga mondta a lőba elő borulő Mőriőnak: őőNe illess engem; mert nem mentem mőg fel az őn Atyőmhoz; hanem menj az őn atyőmfiaihoz, ős mondd nőkik: Felmegyek az őn Atyőmhoz ős a ti Atyőjtokhoz, ős az őn Istenemhez ős a ti Istenetekhez" (Jn 20:17). Az angyal szavai jelzik, hogy Krisztus a hőt vőgőn a ső-rban volt. őőJertek, lőssőjtok a helyet, ahol fekődt vala az ősr" (Mt 28:6).

Ellentmondott-e Krisztus őnmagőnak? Egyőltalőjn nem. E szőveg őrtelmezőst megoldőjk az ő-rőjselek. A Biblia korőbbi kőzirataiban nem voltak vesszők, kettőspontok vagy a szavak kőzőtt szőkőző. Az ő-rőjselek beiktatősa ős a szavak szőtvőlasztősa alaposan megvőltoztathatja a szőveg őrtelmőt. A Biblia fordő-tősi a legjobb megő-tőőstő szerint helyeztők el az ő-rőjseleket, de munkőjuk nem ihletett.

Ha a fordő-tőők, akik őltalőban nagyszerő munkőt vőgeztek, Lukőcs 23:43-ban a vesszőt nem a őőma" sző elő, hanem utőjna tettők volna, ez a szőveg nem mondana ellent a halőlrő szőő tőbbi bibliai tanő-tőisnak. Krisztus szavai helyesen őrtelmezve ezt jelentik: őőBizony mondom nőked ma (ezen a napon, amikor bűnőzőnt meghalok), velem leszel a paradicsomban." Jőzus a bibliai tanő-tőissal ősszhangban biztoső-totta a latort, hogy vele lesz a Paradicsomban, amely ő-gőret az igazak feltőmadősa utőjn, Krisztus mőisodik adventjekor fog beteljesedni.

f) Elkértem, hogy Krisztussal lenni. "Nekem az élet Krisztus, az a meghalás nyereség" - mondta Péter. "Mert szorongattatom e kettő között, kívánom, hogy elhalálosítsam Krisztussal lenni; mert ez sokkal inkább jobb" (Fil 1:21, 23). Vajon Péter azt gondolta, hogy a mennybe jut azonnal, amikor meghal?

Péter sokat írt a Krisztussal való együttéről. Egyik levélben írt azokról, "akik elaludtak Jézus által". A második adventkor - mondta - feltámadnak a halott igazak, az az élő igazakkal együtt elragadtatnak "az élső elbe; az ekkor mindenkor az éllel leszünk" (1Thessz 4:14, 17).

Ezzel a hittel írjuk, hogy a filippbeliekhez írt levelében nem ad részletes magyarázatot arról, mi történnik, amikor valaki meghal. Csak kifejezést ad annak, hogy vigyük elhagyni ezt a jelenlegi nyugtalan életet, az Krisztussal lenni, de semmit nem mond a halál az feltámadás közötti időről. Reményes, hogy az életre pontosan, amely szerint az örökösön az egy élet lesz Jézussal. A halottaknak nem hosszú az az idő, ami eltelik attól kezdve, hogy a halál lezárta a szemüket, addig, amíg a feltámadáskor újra kinyitják. Mivel a halál intudatlan alvás, ezért a halottak nem érzékelik az idő múlását, nekik úgy tűnik, hogy a feltámadás hajnala a haláluk utáni pillanatban jelen el. A hívők a halál nyereség; nincs többé a sötétség, megpróbáltatás az élni. A feltámadás pedig a dicső halhatatlanság ajándéka.

8.

Á

White: A nagy kézdelem, 496. oldal.

9.

Â

â€žDeath", SDA Bible Dictionary, jav. kiad., 278. oldal; vÃ¶l. Questions on Doctrine, 524. oldal.

10.

Â

â€žResurrection", SDA Bible Dictionary, jav. kiad., 935. oldal.

11.

Â

Questions on Doctrine, 67-68. oldal.

12.

Â

â€žResurrection", SDA Bible Dictionary, jav. kiad.,
936. oldal.